

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 70/22	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. z dnia 11 stycznia 2022 roku w sprawie II Ko 744/21			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
<p>1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
Lp.	Zarzut		
3.1.	<p>Pełnomocnik Skarbu Państwa - Prezesa Sądu Okręgowego w Zielonej Górze zarzucił:</p> <p>1. na podstawie art. 438 pkt 2 k.p.k. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, polegającą na naruszeniu przepisu:</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

a) art. 552 § 4 k.p.k. poprzez błędną ocenę przesłanek warunkujących powstanie po stronie wnioskodawcy roszczenia o zadośćuczynienie i przyjęcie, że zostały one spełnione, podczas gdy:

- postanowienie o umorzeniu śledztwa, w którym wnioskodawca upatruje podstawy do uzyskania odszkodowania i zadośćuczynienia, tj. postanowienie z dnia 31 grudnia 2020 r. (sygn. akt PO I Ds. 91.2020) dotyczy wyłącznie czynu popełnionego w nocy z 24 na 25 stycznia 2018 r. w K., natomiast postanowienie o zastosowaniu wobec wnioskodawcy tymczasowego aresztowania dotyczyło czterech czynów (w nocy 14 września 2016 r. w K., w dniu 14 października 2016 r. w S., w dniu 22 czerwca 2018 r. w K. (1) i w nocy z 24 na 25 stycznia 2018 r. w K.), a umorzenie wyłącznie ostatniego z ww. czterech czynów,

- tymczasowe aresztowanie

zastosowane wobec wnioskodawcy w chwili jego zastosowania i trwania było zasadne, a więc nie było niewątpliwie niesłuszne, a w konsekwencji nie zostały spełnione przesłanki odpowiedzialności Skarbu Państwa o których mowa w art. 552 § 4 k.p.k.,

b) art. 558 k.p.k. w zw. z art. 321 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. tj. z dnia 17 września 2021 r. (Dz.U. z 2021 r. poz. 1805) z późn. zm. (zwanej dalej k.p.c.) poprzez zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz wnioskodawcy kwoty zadośćuczynienia z ustawowymi odsetkami od dnia uprawomocnienia się wyroku podczas gdy wnioskodawca żądał zasądzenie zadośćuczynienia w określonej kwocie (45,000,00 zł) i nie żądał przy tym zasądzenia odsetek, tj. zasądzenie ponad żądanie wniosku,

c) art. 7 k.p.k. w zw. z art. 445 § 2 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. tj. z dnia 16 września 2020 r. (Dz.U. z 2020 r. poz.

1740) z późn, zm. (zwanej dalej k.c.) poprzez dokonanie przez Sąd I instancji dowolnej, a nie swobodnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w zakresie przesłanek uzasadniających wysokość zadośćuczynienia i w konsekwencji przyznania zadośćuczynienia w wysokości rażąco zawyżonej, która prowadzi do nadmiernego wzbogacenia wnioskodawcy, podczas gdy całokształt okoliczności sprawy, w tym okoliczności zatrzymania, okres izolacji, warunki w jakich znajdował się wnioskodawca, w żaden sposób nie uzasadniają przyznania zadośćuczynienia w kwocie aż 45.000,00 zł,

d) art. 410 k.p.k. poprzez pominięcie przy wyrokowaniu ujawnionych w toku rozprawy głównej okoliczności istotnych dla ustalenia rozmiaru doznanej krzywdy, wynikających wprost z przesłuchania samego

wnioskodawcy, z których wynika, że w czasie tymczasowego aresztowania wnioskodawcy, ani ze strony współosadzonych, ani ze strony strażników, nie spotkała go żadna przemoc fizyczna, podczas gdy okoliczność ta winna mieć istotne znaczenie przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia i winna wpłynąć na jego ustalenie w niższej wysokości,

e) art. 554 § 4 k.p.k. w zw. z § 11 ust. 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r. poz. 1800) z późn. zm. (zwanego dalej r.k.a.) poprzez zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz wnioskodawcy kwoty 288,00 zł, podczas gdy z ww. przepisu wynika wprost, że kwota należna wnioskodawcy od Skarbu Państwa w razie uwzględnienia roszczeń choćby w części zwrot uzasadnionych wydatków tytułu ustanowienia

jednego
pełnomocnika
wynosi 240,00 zł,

2. a w konsekwencji
powyższych
naruszeń, na
podstawie art. 438
pkt 3 k.p.k.,
błąd w ustaleniach
faktycznych
przyjętych za
podstawie
orzeczenia,
mających wpływ
na jego treść,
polegający na
przyjęciu, że:

a) tymczasowe
aresztowanie
stosowane wobec
wnioskodawcy było
niewątpliwie
niesłuszne, a w
konsekwencji, że
wnioskodawcy
należne jest
zadośćuczynienie za
krzywdę, podczas
gdy tymczasowe
aresztowanie,
stosowane wobec
wnioskodawcy było
w czasie jego
zastosowania i
trwania uzasadnione
wystąpieniem
ustawowych
przesłanek
tymczasowego
aresztowania,

b) kwota 45.000,00
zł jest odpowiednią
sumą
zadośćuczynienia
dla rekompensaty
krzywdy
wnioskodawcy w

	<p>wyniku tymczasowego aresztowania, podczas gdy suma ta jest znacznie zawyżona i zamiast spełniać funkcję kompensacyjną prowadzi do nadmiernego wzbogacenia wnioskodawcy.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Apelację pełnomocnika Skarbu Państwa – Prezesa Sądu Okręgowego w Zielonej Górze należało uznać za częściowo zasadną, tj. w zakresie wydania rozstrzygnięcia o odsetkach, a więc ponad żądanie, co w świetle stosowanych w tym postępowaniu reguł procesu cywilnego należy uznać za nieprawidłowe oraz wysokości zwrotu wnioskodawcy kosztów pełnomocnika.</p> <p>W orzecznictwie i piśmiennictwie wypowiediany jest pogląd, aczkolwiek niejednolicie (zob. tak np. Świecki</p>				

Dariusz (red.),
Kodeks
postępowania
karnego. Tom II.
Komentarz
aktualizowany
Opublikowano:
LEX/el. 2022), że
w postępowaniu o
odszkodowanie lub
zadośćuczynienie
ma zastosowanie art.
321 § 1 k.p.c. Zgodnie
z tym przepisem sąd
nie może wyrokować
co do przedmiotu,
który nie był
objęty żądaniem,
ani zasądzać ponad
żądanie (por.
uzasadnienie
postanowienia SN
z 18.02.2011 r.,
II KK 289/10,
OSNKW 2011/4,
poz. 36; wyrok
SA w Białymstoku
z 25.09.2012 r.,
II AKa 156/12,
KZS 2012/11, poz.
93; wyrok SA
we Wrocławiu z
6.06.2012 r., II
AKa 144/12, LEX
nr 1213770). Sąd
Apelacyjny
przychylając się
do przywołanego
stanowiska
uwzględnił zarzut
i wniosek środka
zaskarżenia w tym
zakresie.

Jeżeli chodzi o
zwrot wydatków
wnioskodawcy z
tytułu ustanowienia
jednego
pełnomocnika na

podstawie art. 554 § 4 k.p.k., to ma rację skarżąca, że wnioskodawcy przysługiwał zwrot kwoty 240 zł, gdyż odbył się tylko jeden termin rozprawy, a nie 288 zł, jak za dwa, stosownie do treści § 11 pkt 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U.2015.1800 ze zmianami).

Pozostałe zarzuty apelacji są bezzasadne. Nie jest tak, że nie wystąpiły przesłanki do zasądzenia zadośćuczynienia, gdyż nie zapadły postanowienia umarzające postępowanie w stosunku do wszystkich czynów stanowiących podstawę tymczasowego aresztowania. W aktach w niniejszej sprawie znajdują się one: na k. 65-72 do czynu z 14.09.2016r. popełnionego w K. – pkt I postanowienia o tymczasowym aresztowaniu, na k. 73-77 do czynu z 22.06.2018r. popełnionego w K. (1) – pkt

III postanowienia o tymczasowym aresztowaniu, na k. 78-84 do czynu z 14.10.2016r. popełnionego w S. – pkt III postanowienia o tymczasowym aresztowaniu oraz na k. 450-6 w sprawie PO I Ds. 91.2020 do czynu z 24 na 25 stycznia 2018r. popełnionego w K. – pkt IV postanowienia o tymczasowym aresztowaniu. W związku z powyższym zarzut z punktu 1.a) jest oczywiście bezzasadny.

Podobny charakter ma kwestionowanie zasadności przyznanego zadośćuczynienia z powołaniem się na błędną interpretację pojęcia niewątpliwej niesłuszności. Już dawno judykatura w tym i Sąd Najwyższy oraz piśmiennictwo odstąpiły od przedstawianej interpretacji niewątpliwej niesłuszności

tymczasowego aresztowania z punktu widzenia jedynie ex tunc. Obecnie ustalenie "niewątpliwej niesłuszności"

wymaga najpierw analizy stosowania tymczasowego aresztowania w aspekcie przepisów rozdziału 28 k.p.k., a jeżeli stosowanie tego środka zapobiegawczego nie naruszyło tych przepisów, to następnie dokonanie, przez pryzmat ostatecznego rezultatu w tej sprawie, analizy całokształtu okoliczności aż do chwili rozstrzygnięcia wniosku o odszkodowanie przez sąd, ze szczególnym jednak uwzględnieniem okresu stosowania tymczasowego aresztowania. Sam fakt prawomocnego uniewinnienia czy umorzenia postępowania nie ma zatem decydującego znaczenia dla przyjęcia "niewątpliwej niesłuszności" tymczasowego aresztowania. Niewątpliwie niesłuszne jest bowiem tylko takie tymczasowe aresztowanie, które spowodowało dolegliwość, jakiej oskarżony (podejrzany) nie

powinien był doznać w świetle całokształtu okoliczności, a więc i ostatecznego rozstrzygnięcia w sprawie, w której taki środek stosowano. I tak też jest w przypadku wnioskodawcy.

Kwestię zasad odpowiedzialności Skarbu Państwa z tytułu niewątpliwie niesłusznego tymczasowego aresztowania Sąd Najwyższy rozważył szczegółowo w uchwale I KZP 27/99, OSNKW 1999, nr 11-12, poz. 72, stwierdzając, że opiera się ona na zasadzie ryzyka, a ponadto, że niewątpliwie niesłuszne w rozumieniu art. 552 § 4 jest takie tymczasowe aresztowanie, które było stosowane z obrazą przepisów rozdziału 28 k.p.k. (zob. także SN I KZP 5/06, OSNKW 2006, nr 6, poz. 55, z glosą K. Sychty, WPP 2007, nr 2, s. 151), oraz tymczasowe aresztowanie oskarżonego (podejrzanego) powodujące dolegliwość, której nie powinien doznać, w świetle całokształtu

okoliczności
ustalonych w
sprawie, a także,
w szczególności,
prawomocnego jej
rozstrzygnięcia (zob.
też SN IV KKN
807/98, Prok. i
Pr. 2000, nr 5,
s. 15). Uchwała
ta nie wywołała
ocen krytycznych
w piśmiennictwie
i spotkała się w
zasadzie z aprobatą
(zob. m.in. A.
Bulsiewicz,
Konstytucyjna
ochrona wolności
i praw...; P.
Kruszyński, Z
problematyki
odszkodowania...;
K.J. Pawelec, glosa
do tej uchwały, Mon.
Praw. 2000, nr 5;
S. Zabłocki, Przegląd
orzecznictwa,
Palestra 2000, z.
1). W uzasadnieniu
do uchwały I
KZP 27/99 Sąd
Najwyższy stwierdził
miedzy innymi, co
następuje:
"Punktem wyjścia
rozważań
dotyczących
problematyki
odszkodowania za
niesłuszne
tymczasowe
aresztowanie musi
być unormowanie
art. 41 ust. 5
Konstytucji RP, w
którym stwierdza
się, że każdy
bezprawnie
pozbawiony

wolności ma prawo do odszkodowania. Ta zasada konstytucyjna, co oczywiste, odnosi się też do pozbawienia wolności w wyniku stosowania tymczasowego aresztowania. Ten przepis Konstytucji RP pozostaje w zgodzie z postanowieniami Europejskiej Konwencji Praw Człowieka, której art. 5 ust. 5 stanowi, że każdy, kto został pokrzywdzony przez niezgodne z treścią tego artykułu zatrzymanie lub aresztowanie, ma prawo do odszkodowania. Z kolei przepisy rozdziału 28 k.p.k., dotyczące zasad stosowania tymczasowego aresztowania, nie pozostają w sprzeczności z unormowaniami art. 5 ust. 1 EKPC, przewidując nawet surowsze reguły stosowania tego środka zapobiegawczego.

Oceniając wysokość przyznanego zadośćuczynienia nie można zgodzić się ze skarżącą, iż jest ono zawyżone i prowadzi do nadmiernego

wzbogacenia
wnioskodawcy,
przewyższa rozmiar
krzywdy
wyrządzonej mu
poprzez
niewątpliwie
niesłuszne
tymczasowe
aresztowanie i nie
odpowiada aktualnej
stopie życiowej
społeczeństwa.

Zważyć na wstępie
należy, iż okres
tymczasowego
aresztowania
wnioskodawcy trwał
nie 4 miesiące i 2
tygodnie, a dłużej,
bo, skoro K. G.
został zatrzymany 9
kwietnia 2019 roku,
a zwolniony 23
września 2019 roku
(k. 2587 akt PO I Ds.
91.2020), to trwał 5
miesiące i 14 dni.
A więc za dłuższy
czas izolacji, niż ma
na uwadze skarżąca
przyznana została
kwota 45 000 zł.
A więc już z tego
powodu argument
niewspółmierności
traci na znaczeniu.
Nie może w tej
sytuacji stanowić
powodu do
obniżenia to, że
wnioskodawca
podczas izolacji nie
spotkał się z
przemocą fizyczną.
Gdyby tak było
wtedy zasądzić by
mu należało wyższą
sumę. Niekorzystne

następstwa
podnoszone w
zarzutach i wskazane
przez Sąd Okręgowy
i na dodatek dłuższa
izolacja niż miał
ja na uwadze
także Sad Okręgowy
należy uznać za
wystarczające do
przyznania
zadośćuczynienia w
kwocie 45 000
zł. Jest to suma
umiarkowana i
dostoswana do stopy
życiowej
społeczeństwa,
zważywszy na to,
ile obecnie wynosi
średnie miesięczne
wynagrodzenie,
które za pierwszy
kwartał 2022 roku
opiewa na 6235,22
zł. Trudno zatem
uznać, nawet świetle
przyznawanych tego
typu rekompensat w
innych sprawach, że
kwota rekompensaty
jest wygórowania
oraz spowoduje
nadmierne
wzbogacenie w
sytuacji rosnącej
szybko inflacji.
Ustalając jej
wysokość nie
możemy zapominać
też o tym, iż ma być
ona ekwiwalentna,
a więc finansowo
odczuwalna dla
pokrzywdzonego, co
nie zapewniłaby
suma proponowana
przez skarżącą.

Oдноśnie jeszcze sposobu ukształtowania wysokości zadośćuczynienia to warto odwołać się do wypracowanych reguł stosowanych w orzecznictwie w tego typu sprawach i przywołać je niżej. Ustalenie, jaka kwota w konkretnych okolicznościach jest "odpowiednia", należy do sfery swobodnego uznania sędziowskiego (post. SN z 27.7.2005 r., II KK 54/05, OSNwSK 2005, Nr 1, poz. 1423; zob. także post. SN z 5.5.2005 r., V KK 413/04, OSNwSK 2005, poz. 928; wyr. SN z 26.8.2004 r., WA 18/04, OSNwSK 2004, Nr 1, poz. 1487; post. SN z 19.10.2010 r., II KK 196/10, OSNwSK 2010, Nr 1, poz. 1973; wyr. SA we Wrocławiu z 15.2.2012 r., II AKa 8/12, Legalis). Pamiętać jednak należy, że ustalenie wysokości zadośćuczynienia ma charakter indywidualny, co oznacza, że sąd nie może stosować jakichś ogólnych wskaźników,

matematycznych
przeliczników, ale
winien uwzględnić
całokształt
okoliczności
konkretnej sprawy
(wyr. SA w Lublinie
z 2.2.2012 r., II
AKa 268/11, KZS
2012, Nr 9, poz.
74). Zarzut
nieodpowiedniego
ustalenia kwoty
zadośćuczynienia
może być skuteczny
tylko wtedy, gdyby
zaskarżone
orzeczenie w sposób
oczywisty naruszyło
zasady ustalania
wysokości tego
zadośćuczynienia. O
rażącym naruszeniu
tych zasad mogłoby
świadczyć
przyznanie
zadośćuczynienia
"symbolicznego"
bądź też kwoty
wygórowanej,
prowadzącej do
niestosownego
wzbogacenia (zob.
wyr. SA w Krakowie
z 9.4.2008 r., II AKA
46/08, KZS 2008,
Nr 6, poz. 48; wyr.
SA w Warszawie
z 20.2.2013 r., II
AKa 32/13, Legalis.
W orzecznictwie
wskazuje się, że "do
elementów, które
należy uwzględnić
przy ustalaniu
wysokości
zadośćuczynienia,
należy także
przeciętna stopa
życiowa

społeczeństwa.
Odwołanie się do
owej przeciętnej
stopy życiowej
pozwala bowiem
w pewien sposób
obiektywizować
przyznane
zadośćuczynienie za
krzywdy, które z
natury rzeczy u
poszczególnych
pokrzywdzonych ma
subiektywny
wymiar. "Kwotę
zadośćuczynienia
należy oznaczać z
umiarem, stosownie
do realiów
społecznych, jak
zamożność
mieszkańców,
wartość pieniądza
itp., by nie
pozostało poczucie
krzywdy niesłusznie
tymczasowo
aresztowanego, ale
by orzeczenie nie
było sposobem
uzyskania
nadmiernych
korzyści
finansowych" (wyr.
SA w Katowicach z
3.11.2017 r., II AKA
342/17, Legalis).
I te wszystkie
kryteria, zdaniem
Sądu Apelacyjnego,
zasądzona na rzecz
K. G. suma
zadośćuczynienia
posiada.

Odnośnie jeszcze
do proponowanych
przez autorkę
apelacji
przeliczników

miesięcznych, to
warto dodać, iż
i jak wielokrotnie
przyjmował to SA
w Szczecinie np.
w sprawach II
AKa 10/20, II AKA
64/20, II AKA 74/22
obliczenia wysokości
zadośćuczynienia
odwołujące się w
pierwszej kolejności
do miesięcznego
wynagrodzenia i
wyliczanie
ewentualnego
zadośćuczynienia za
miesięczne
pozbawienie
wolności nie
przekonują, jako że
krzywdy trwającej
określony czas,
dłuższy bądź
krótszy, ze względu
na jej niewymierny i
indywidualny
charakter, nie
sposób przeliczać
według tych reguł.
Jak zauważył to
również SA w
Katowicach w
wyroku z
10.09.2009 r. II
AKa 240/09 LEX
nr 1271853 przy
internowaniu:
„Przyznanej sumy
zadośćuczynienia za
internowanie
wyłącznie poprzez
ustalanie stawki za
każdy dzień czy
też miesiąc izolacji
nie jest właściwe.
Gdy izolacja była
wynikiem
wykonania decyzji
o internowaniu,

przyjęcie takiego przelicznika nie znajduje żadnego uzasadnienia i musi być zakwestionowane”.
Odwoływanie się zatem do średnich określających poziom wynagrodzenia może mieć tylko bardzo orientacyjny charakter wskazujący na poziom życia społeczeństwa. Jak zauważa się to w piśmiennictwie (zob. np. Komentarz do art. 552 KPK red. Skorupka 2021, wyd. 5/Jasiński Legalis), odwoływanie się do średniego wynagrodzenia z chwili orzekania stanowi kryterium pomocnicze przy określaniu wysokości zadośćuczynienia, które, zdaniem Sądu Apelacyjnego, ilustruje poziom, stopę życiową społeczeństwa, którą należy uwzględnić przy miarkowaniu sumy zadośćuczynienia.

Odnosnie jeszcze sposobów ustalania zadośćuczynienia to tak w orzecznictwie, jak i piśmiennictwie podkreśla się, iż nie jest zasadne przyjmowanie

jakichś ścisłych kryteriów np. kwot stanowiących zadośćuczynienie za jeden miesiąc, dzień izolacji, służących jako sposób ustalania zadośćuczynienia za cały okres pozbawienia wolności, albowiem zadośćuczynienie powinno być ustalane za cały ten okres, a nie jako iloczyn liczby miesięcy i kwoty zadośćuczynienia, przypadającego za jeden miesiąc czy dzień. Nie jest bowiem odpowiednie przeliczanie sumy zadośćuczynienia poprzez ustalenie stawki miesięcznej (zob. np. wyr. SA w Łodzi z 21.2.2008 r., II AKa 13/08, Prok. i Pr. - wkł. 2009, Nr 5, poz. 48); bądź ustalenie zadośćuczynienia poprzez stosowanie określonych przeliczników wynikających z kodeksu karnego, w tym także relatywizujących wielkość zadośćuczynienia do stawek grzywny odpowiadających jednemu dniowi pozbawienia wolności w rozumieniu przepisu

art. 63 § 1 kk
(zob. np. wyr. SA
w Katowicach z
10.3.2005 r., II AKA
55/05, KZS 2005,
Nr 7-8, poz. 144).
Przyjąć należy, że
"nawet krótkotrwałe
bezpprawne
pozbawienie
wolności człowieka
wyrządza mu
znaczną krzywdę.
To, że z oczywistych
względów
różnorodne
dolegliwości
związane z
pozbawieniem
człowieka wolności
zazwyczaj rosną
wraz z wydłużaniem
się jego czasu (ze
względu na skutki
osobiste, rodzinne,
społeczne), nie może
przesłaniać
okoliczności, że
– zwłaszcza w
przypadku osób,
które spotykają się
z taką sytuacją
po raz pierwszy
– największy stres
i naturalny lęk,
czasem szok
wywołują pierwsze
godziny i dni
więziennej izolacji,
co winno znaleźć
stosowne
odzwierciedlenie w
wysokości
zasądzonemu
zadośćuczynieniu".
wyr.
SA w Katowicach
z 16.11.2006 r., II
AKa 359/06, KZS
2007, Nr 5, poz. 92).
Tych przesłanek nie

<p>uwzględnia matematyczny sposób ustalania wysokości zadośćuczynienia. W związku z powyższym kwestionowanie wysokości i sposobu miarkowania zadośćuczynienia należy uznać za bezzasadne.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>Mając na uwadze powyżej postawione zarzuty, na podstawie art. 427 § 1 i art. 437 k.p.k. wniósł o:</p> <p>I. zamianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie żądania wniosku całości,</p> <p>II. zasądzenie od wnioskodawcy na rzecz strony postępowania Skarbu Państwa - Prezesa Sądu Okręgowego w Zielonej Górze zwrotu kosztów postępowania, w tym zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych za obydwie instancje, a ewentualnie</p> <p>III. obniżenie zasądzonej kwoty</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		

zadośćuczynienia do 16,792,65 zł.			
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Powody uznania żądań za zasadne lub bezzasadne przedstawiono wyżej przy omawianiu podniesionych zarzutów, a w zakresie wniosku o zwrot kosztów zastępstwa procesowego pełnomocnika Skarbu Państwa niżej przy kosztach procesu.			
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU			
4.1.	Nie wystąpiły.		
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności			
Nie zaistniały.			
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO			
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku			

sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Rozstrzygnięcie o zadośćuczynieniu i wydatkach postępowania.		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
Wskazane przy omawianiu apelacji pełnomocnika Skarbu Państwa.		
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany	
Odsetki i zwrot wnioskodawcy wydatków za jednego pełnomocnika.		
Zwięźle o powodach zmiany		
Wskazane wyżej przy omawianiu zarzutów pełnomocnika Skarbu Państwa.		
1.9. Uchylenie wyroku sądu		

pierwszej instancji			
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia			
5.3.1.1.1.	Nie dotyczy.	# art. 439 k.p.k.	
Zwięzle o powodach uchylecia			
Nie wystapily.			
5.3.1.2.1.	Koniecznosc przeprowadzenia na nowo przewodu w calosci	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięzle o powodach uchylecia			
Nie wystapily.			
5.3.1.3.1.	Koniecznosc umorzenia postepowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięzle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczegolnej podstawy prawnej umorzenia			
Nie zaistniały			
5.3.1.4.1.	Nie bylo.	# art. 454 § 1 k.p.k.	

Zwięźle o powodach uchylenia		
Nie wystąpiły.		
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
Nie było podstaw do ich formułowania.		
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia wyroku z	Przytoczyć okoliczności	
	Nie było.	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia wyroku z	Przytoczyć okoliczności	
III.	Orzeczenie o kosztach postępowania oparto na zasadzie wyrażonej w przepisie art. 554 § 2 k.p.k. Zważyć należy, w odniesieniu do wniosku skarżącej o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego, że	

do postępowania o odszkodowanie i zadośćuczynienie za niesłuszne skazanie, niewątpliwie niesłuszne tymczasowe aresztowanie lub zatrzymanie, zastosowanie mają przepisy o kosztach sądowych zawarte w kodeksie postępowania karnego, który kwestię kosztów reguluje odmiennie niż procedura cywilna (zob. pod. wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 6 czerwca 2012 r. II AKa 144/12 LEX nr 1213770). Zgodnie zaś z przepisem art. 620 k.p.k., wydatki związane z ustanowieniem obrońcy i pełnomocnika wykląda strona, która go ustanowiła. W tej sytuacji nie było podstaw do zasądzenia od Skarbu Państwa na rzecz pełnomocnika Skarbu Państwa - Prezesa Sądu Okręgowego wydatków poniesionych przez niego na wynagrodzenie ustanowionego przez siebie pełnomocnika. Przepis art. 554 § 4 k.p.k. przewiduje

	<p>jedynie zwrot uzasadnionych wydatków wnioskodawcy z tytułu ustanowienia jednego pełnomocnika, co nastąpiło w tej sprawie w postępowaniu pierwszoinstancyjnym, ale z błędem co do kwoty, którą Sąd Okręgowy przyznał, a co Sąd Apelacyjny poprawił w pkt I wyroku. Zgodnie z treścią art. 554§2 postępowanie wolne jest od kosztów, dlatego orzeczono jak w punkcie III wyroku Sądu odwoławczego.</p>	
<p>7. PODPIS</p>		
<p>SSA Robert Mąka SSA Andrzej Olszewski SSA Stanisław Kucharczyk</p>		

<p>1.11. Granice zaskarżenia</p>		
<p>Kolejny numer załącznika</p>	<p>1</p>	
<p>Podmiot wnoszący apelację</p>	<p>Pełnomocnik przedstawiciela Skarbu Państwa Prezesa Sądu Okręgowego w Zielonej Górze</p>	

Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	zadośćuczynienie	
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	

#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana